

До другів-поетів

Петро Карманський

Підете крізь життя самотні і забуті,
Як хорі жебраки, що блудять під плотами,
Підете навмання — терпіннями окуті —
З великим болем ран, з промінними піснями.
Підете, як сліпці, на стрічу мрій і злуди
Й невтоптані стежки покрають ваші ноги,
Не раз страшний одчай зморозить ваші груди
І непомірний жаль звалить вас край дороги.
Однак ні біль душі, ні голод, ні наруги
Не звернуть вас на шлях, промощений товпою,
Підете все сумні, як діти скорби й туги,
Грізні огнем ідей, великі самотою.
А сірая товпа глядітиме за вами
На ваш химерний світ і муки добровільні,
І кине вам в лице наругу: божевільні!
І в своїй глупоті травитиме вас псами...